

въ цѣлата страна. Слѣдъ завржцанието въ дома си, тя за това минавала за настоящо чудо въ округа: сичките гледали на нея съ уважение и даже приемали за висше сжщество, толкова по-вече че тя била така сжщо забѣлѣжителна по своя прекрасенъ, добаръ характеръ. Безъ да гледатъ на младите ѳ години, — тя едвамъ навжршила 15 години, — на Райка предложили мѣсто за селска учителка и тя съ удоволствие стжпила на педагогическото поприще. Въ него време училищата въ Панагюрище са намирали въ цвѣтуще положение. Подиръ разказа на Райка азъ посѣтихъ тоя градецъ и направихъ разслѣдования за предишното положение на тия училища; тѣ биле три: двѣ за момчета и едно за момичета; като сждя по видените отъ мене развалини, зданията, въ които сж помѣстявали училищата, биле сж до толкова голѣми и добри, щото нито едно село въ най-образованната часть на Европа не би са посрамило съ тѣхъ. Учителите биле шесть: три мжжѣе и три жени, а учениците — 500 момчета и 180 момичета. Учителите получавали, като говоримъ сравнително по-добра плата, отколкото въ Англия, Франция и Геомания. Тримата мжжѣе и Райка приемали 600 лири английски за година, което сжставлява твжрдѣ добаръ доходъ въ тая страна и въ едно отдалечено отъ желѣзните пжтища и телеграфи село, дѣто евтено са живѣе и не са изискватъ голѣми разноски за дрехи; особенно за младата мома, която живѣела въ родителския си домъ, тая сжмма била твжрдѣ голѣма. Но тя давала полвината и на книжевното общество като заплата за своето вжспитание. Скоро тя станала инспекторка на женското училище и защото другите учители не биле родомъ